



בע"א (טבריה) 10048-02-16 - בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נ' עיריית טבריה

בע"א (טבריה) 10048-02-16 - בסט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ נ' עיריית טבריה
שלוט
בס"ט קאר חברה לשרותי רכב בע"מ

נגד

עיריית טבריה

בית משפט השלום בטבריה

[05.06.2016]

כבוד השופט יריב נבון

החלטה

1. לפניי בקשת המבקשת, חברה העוסקת במתן שירותי רכב, לביטול דו"חות חנייה מחמת התיישנות, או לחילופין להארכת מועד להישפט בגין הדו"חות המפורטים להלן:

1. דוח מס' 2013878 - עבירה מיום 11/10/13;

2. דוח מס' 2712479 - עבירה מיום 29/8/13;

3. דוח מס' 2427672 - עבירה מיום 11/8/13;

4. דוח מס' 2379477 - עבירה מיום 4/8/13;

5. דוח מס' 16009193 - עבירה מיום 9/1/11;

6. דוח מס' 15454499 - עבירה מיום 2/12/10;

7. דוח מס' 3049699 - עבירה מיום 18/10/2006;

8. דוח מס' 3199890 - עבירה מיום 18/10/2006;

9. דוח מס' 68612712 - עבירה מיום 19/4/2005;

10. דוח מס' 67427617 - עבירה מיום 17/01/2005;

11. דוח מס' 66558719 - עבירה מיום 20/10/2004;

12. דוח מס' 7787978 - מועד ביצוע העבירה לא ידוע.

(מטעמי נוחות יצוינו להלן 3 הספרות האחרונות של כל דו"ח).

טענות הצדדים :



2. בבקשתה, טוענת המבקשת כי היא עוסקת במתן שירותי השכרת רכב, ובמועדים הרלוונטיים הושכרו כלי רכב לאחרים, ולכן המבקשת מעולם לא ביצעה את העבירות נשוא הבקשה. המבקשת טענה כי מעולם אף לא קיבלה הודעה אודות הדו"חות הנ"ל, ולכן על המשיבה הנטל להראות כי בוצעה מסירה כדין. לדבריה, משרדי המבקשת ממוקמים ברח' יפה 159 בירושלים, בציר מרכזי ובולט, ודברי הדואר מגיעים בנקל לכתובת זו, המעודכנת הן במשרד הרישוי, הן ברשם החברות ואף ברישיונות הרכב נשוא הדוחות. דא עקא, הסתבר כי המשיבה נהגה לשלוח את דברי הדואר הממוענים למבקשת לרח' יפו 8710 בירושלים, אשר הינה כתובת שגויה ומעולם לא הייתה כתובתה של המבקשת. לדבריה, כל דבר דואר ודו"ח המגיע אל משרדי המבקשת מטופל מיידית. על אף בקשתה, נמנעה המשיבה מלשלוח למבקשת את אישורי המסירה אודות הדוחות הנ"ל. לכן, עותרת המבקשת לבטל את החיוב בגין הדוחות הנ"ל וכן לחייב את המשיבה בהוצאות בקשה זו.
3. המשיבה השיבה כי יש לדחות את הבקשה להישפט או להסב את הדוחות המפורטים בבקשה. בנוגע לדוחות 712; 699; 890 (עבירות חנייה משנת 2005 - 2006), מודעת המבקשת לקיום החוב משנת 2011, לנוכח הליכי עיקול שבוצעו כנגדה, והדו"חות הנ"ל אף שולמו במלואם על ידי המבקשת בחודש מאי 2012. המשיבה צירפה לתגובתה אסמכתא בדבר התשלום האמור מיום 13.5.2012, לפיו התקבל תשלום בסך ₪ 1,971 מאת המבקשת. בנוגע לדוחות שמספרם 479; 672; 878; 477 (עבירות חנייה משנת 2013), טענה המשיבה כי אף הדוחות הללו שולמו על ידי המבקשת במלואם בחודש מאי 2015.
- לטענתה, דין תשלום כדין הודאה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש, כאמור בסעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי. מתן אפשרות למבקשת לחזור בה מהודאה זו ולבטל הרשעתה בגין עבירות שבוצעו לפני שנים רבות ולאחר שכבר שילמה את חובה בגין הדוחות, תסב למשיבה נזק רב לנוכח היעדרה של אפשרות כיום להסבת הדוחות על שם הנהגים, בחלוף המועדים הקבועים לכך בחוק.
4. לתגובת המשיבה צורף תצהיר מטעמה של גב' עדנה שמחה, פקידה בכירה במחלקת החניה בעיריית טבריה. לתצהירה, צורפו אישורים מדואר ישראל בדבר משלוח הודעות תשלום הקנס בגין הדוחות נשוא הבקשה, בדואר רשום, אשר לטענתה נשלחו למשרדי המבקשת במועדים הקבועים בחוק. ממכתבו של עו"ד יצחק וייסמן, ב"כ של המשיבה בתקופה הרלוונטית, המצורף אף הוא לתגובת המשיבה, עולה כי דוחות מס' 617 ו- 719 הוסבו על שם אחרים, לבקשת המבקשת בזמנו, ולכן דו"חות אלו נמחקו משמה של המבקשת והיא אינה חבה בגינם.
5. לנוכח הצהרת המבקשת בבקשתה לפיה אין היא עומדת על חקירת המצהירים בבית המשפט אלא מבקשת שבקשתה תוכרע על סמך המסמכים שהוגשו והטענות שבכתבי הטענות, ובהיעדר התנגדות לכך מטעם המשיבה, התקיימו בפניי שתי ישיבות, בתאריכים 19.4.2016 ו- 25.2.2016, לשם הבהרת נקודות מסוימות אשר עלו בכתבי הטענות. בשים לב לנימוקי הבקשה ולנסיבותיה הייחודיות, נעתרתי בהחלטתי מיום 19.4.2016, לבקשת המבקשת להישפט בגין הדו"חות המפורטים בבקשה, על אף חלוף הזמן מאז ביצוען של העבירות.

דין:



6. עבירות החניה שבגינן ניתנו הדו"חות הינן עבירות קנס מסוג ברירת משפט שחלות עליהן הוראות סעיפים 228-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ). הליך של ברירת משפט נפתח בהמצאה כדין של הודעת תשלום קנס המפרטת, בין היתר, את העבירה ואת שיעור הקנס שנקבע לה, כעולה מהוראות סעיף 228(ב) לחסד"פ. הודעה זו היא מסמך קונסטיטוטיווי ומסירתה לנאשם פותחת את ההליך הפלילי נגדו (רע"פ 7752/00 ניר נ' מדינת ישראל 15.5.02)). תקנה 41 (א) לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד - 1974 (להלן: התקנות) קובעת כי בעבירות קנס של העמדת רכב במקום שהעמדתו אסורה לפי חיקוק, מותר להצמיד לרכב הודעה על מעשה העבירה.
7. במידה ולא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה ובעל הרכב לא ביקש להישפט, על הרשות החובה להמציא הודעת תשלום קנס חדשה בהתאם להוראות תקנה 41(ב) הקובעת: "לא שולם הקנס במועד שנקבע בהודעה שהוצמדה לרכב ולא ביקש בעל הרכב להישפט תוך אותו מועד, תומצא לבעל הרכב הרשום ברשות הרישוי הודעת תשלום קנס חדשה". עבירת קנס הינה עבירה מסוג "ברירת משפט" שהיא עבירת "חטא" ועל כן מתיישנת היא תוך שנה מיום ביצועה. על כן, נדרשת המשיבה להמציא למבקשת את הודעת תשלום הקנס - בדואר רשום - בתוך שנה מיום ביצוע העבירה (סעיף 225א(א) לחסד"פ).
8. הרציונל העומד בבסיס התיישנות העבירה הינו, בין היתר, הרצון לגרום לרשויות לפעול ביעילות ותוך זמן סביר, הרצון כי זיכרון העדים לאירוע יהיה טרי וכי חומר הראיות יהיה נגיש. לצד אלה עומד הצורך שלא להאריך משכם של הליכים מעבר לפרק זמן סביר. נלמד אם כן, כי על הרשות להודיע לאזרח על ביצוע עבירת חניה תוך שנה מיום ביצועה.
9. בנוגע לאופן המסירה, קובע סעיף 237(א) לחסד"פ:
(א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה באחת מאלה:
(1) במסירה לידי; ובאין למצאו במקום מגוריו או במקום עסקו - לידי בן משפחתו הגר עמו ונראה שמלאו לו שמונה עשרה שנים, ובתאגיד ובחבר בני-אדם - במסירה במשרדו הרשום או לידי אדם המורשה כדין לייצגו;
(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה."
תקנה 44 א לתקנות מוסיפה על הוראה זו וקובעת חזקת מסירה. זו לשונה:
"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."



(ההדגשות שלי - י.נ.).

דהיינו, המחוקק אינו דורש מהרשות להודיע לנאשם ישירות, ואף לא לשלוח לו דואר רשום עם אישור מסירה. כל שנדרש הוא משלוח הודעה בדואר רשום, או אז עובר נטל הראיה ישירות אל כתפי הנאשם להוכיח כי לא הודע לו. 10. מן האמור אף עולה כי אם לא נמסרה לנאשם הודעת קנס תוך שנה ממועד העבירה, קמה לו טענת הגנה טובה מפני חיובו, עקב התיישנות העבירה. בנוסף, אם לא הומצאה לו הודעת הקנס, לא מתחיל מרוץ התקופה להגשת בקשה להישפט, ואין צורך בהארכת המועד כדי להגישה (ראו בהקשר זה עפ"ת 56761-09-11 (מח' - נצ') אבו סביה נ' מדינת ישראל; ניתן ביום 6.12.2011).

על המשיבה להוכיח, כי הודעת הקנס הומצאה לנאשם בתוך תקופה של שנה מביצוע העבירה. אמנם קיימת חזקת מסירה בסעיף 44א' לתקנות, המאפשרת לקבוע כי בוצעה המצאה כדין גם ללא חתימת הנמען על דבר הדואר, אך גם לשם קיומה של חזקה זו, על המאשימה להראות, כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום לכתובתו הנכונה של הנאשם באותה עת.

11. ביחס לכלל הדו"חות נשוא הבקשה שלפניי, טענת המבקשת לפיה הודעות הקנס מעולם לא נמסרו לה ולכן לא ידעה על קיומן, לא נסתרה. בידי המשיבה אין כל תיעוד לפיו אכן הודעות הקנס נשלחו לכתובתה הנכונה של המבקשת. אין בידה גם תיעוד המוכיח כי הדו"חות נמסרו למבקשת, או הומצא לה בתוך שנה ממועד העבירה. 12. מן המסמכים המצורפים לתגובות המשיבה עצמה עולה בבירור כי הודעות הקנס נשלחו לכתובות שגויות אשר אינן כתובותיה של המבקשת, ואף מעולם לא היו כך. מן המסמכים עולה כי הודעות הקנס, כמו גם יתר הפניות למשרדי המבקשת מטעם המשיבה, נשלחו לרח' יפו 8710 או יפו 178 בירושלים, כאשר משרדיה של המבקשת ממוקמים ברח' ברח' יפו 159 בירושלים, כפי שעולה מפלט רשם החברות ויתר המסמכים המצורפים, הן לבקשה והן לתגובות ולתצהיר מטעם המשיבה. המשיבה אומנם צירפה לתגובותיה מסמכים מטעם רשות הדואר בדבר משלוח דואר רשום למשיבה, אך אף בהם אין כדי להועיל לה מכיוון שאף מהם עולה בבירור כי המשלוח נעשה לכתובות שגויות. מן האמור עולה כי למשיבה לא עומדת כלל "חזקת המסירה" ולכן כלל הדוחות נשוא הבקשה התיישנו. 13. טוענת המשיבה כי השיהוי בהגשת הבקשה להישפט, לכשעצמו, מצדיק דחיית הבקשה. האם כך הדבר על אף התיישנות העבירות? סבורני כי אין הדבר כך, ולכן יש לדחות טענה זו. ברע"פ 329/10 סדגר נ' משטרת ישראל; ניתן ביום 27.1.10, נאמרו בהקשר זה הדברים הבאים:



"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז אז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו] 6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומם בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, [פורסם בנבו] 6.1.2009))."

ברע"פ 1260/09 סעיד נ' מ"י; ניתן ביום 02.06.2009, פסק ביהמ"ש העליון (כב' השופט ג'ובראן):
"ניתן לראות אפוא כי כאשר בעבירה מסוג "ברירת משפט" עסקינן, יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו".
14. בהתאם להלכה הפסוקה, השיקולים אותם ישקול ביהמ"ש בבואו לבחון בקשה להארכת מועד להישפט, עולים בקנה אחד עם המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך בחינת בקשה לביטול פסק דין המוגשת מכוח סעיף 130(ח) לחסד"פ, לאחר שהנאשם הורשע בבית המשפט בהיעדרו מכוח סעיף 240(א) ((2 לחסד"פ. על המבקש להראות לפחות אחד משני טעמים המצדיקים פתיחת השער של בית-המשפט, כמו בבקשה לביטול פסק דין. האחד - סיבה מוצדקת לאי הודעתו במועד על בקשתו להישפט. השני - גרימת עיוות דין, אם הדיון בבית-המשפט, לא יתקיים (ראו למשל ע"פ (ירושלים) 40395/07 גרין נ' מ"י (פורסם בנבו); ע"פ (י-ם) 40599/07 רואמי אברהם נ' מ"י (פורסם בנבו)).

15. אכן, המבקשת הייתה מודעת לדו"חות (הישנים יותר) נשוא הבקשה עוד בשנת 2011. על אף האמור, מן המסמכים עולה כי הדבר נודע לה אך בשל הליכי גבייה והטלת עיקול על חשבון הבנק שלה, אשר לאחריו ערכה המבקשת בירור לגבי מקור החוב ופנתה למשיבה בסמוך לאחר שהדבר נודע לה, בדרישה להסב את הדו"חות על שם הנהגים שנהגו בכלי הרכב בעת ביצוע העבירות, או לחילופין לבטל את הדו"חות עקב התיישנות העבירות בטענה כי מעולם לא קיבלה את הודעות הקנס. המשיבה דחתה בקשתה זו, על אף שיהיו ניכר מצידה בנקיטת הליכי הגבייה.



16. לאור האמור, השיהוי הרב בבירור הסוגיה, אשר ייתכן ויש לו השלכה על בירור העובדות, איננו נובע בהכרח, משיהוי בהתנהלות המבקשת. אם, כטענתה, לא הומצאו לה הודעות הקנס ונודע לה על קיומו של החוב רק עקב נקיטת הליכי גבייה (לא הוצגה לעיוני כל ראיה הסותרת טענה זו), הרי לא יכולה הייתה להגיש בקשתה בסמוך לאחר ביצוען של העבירות. המשיבה איננה מכחישה את הטענה כי הוחל בנקיטת הליכים לגביית החוב רק בשנת 2011, כך שלולא שיהוי זה, ניתן היה לברר את העובדות במועד קרוב יותר למועד ביצוע העבירות, לכאורה. אם יש שיהוי שהקשה על בירור הבקשה הרי הוא נעוץ יותר בהתנהלות המשיבה, אשר פעלה רק כעבור שנים לגביית הקנסות ואף לא התייחסה ברצינות לטענה לגיטימית ומשמעותית של המבקשת לפיה הדו"חות כולם נשלחו לכתובת שגויה, אשר מעולם לא הייתה כתובתה.
17. התרשמתי כי המבקשת עשתה מאמץ ניכר לשכנע את המשיבה לחזור בה מהחלטתה ולבחון את בקשתה, לפנים משורת הדין, אך ללא הצלחה. המבקשת פירטה בבקשה את ההליכים בהם נקטה כאשר נודע לה אודות קיומו של חוב למשיבה בשל אי תשלום קנסות, ואף צרפה העתקים ממכתבים ששלחה למשיבה.
17. על אף קיומו של שיהוי בהגשת הבקשה להישפט, סבורני כי אף מטעמי צדק מן הראוי לקבל את הבקשה. אין די בקביעה כי הבקשה הוגשה לבית המשפט קמא בשיהוי ניכר בכדי לדחותה, שכן אם התיישנה העבירה די בכך כדי להביא לביטול הדו"ח (להשלכת השיהוי, כשיקול בהחלטה מקום בו השתהות המבקש מקשה על בירור טענותיו ראה עפ"ת 56761-09-11 אבו סביה נ' מדינת ישראל).
18. יתירה מכך, דחיית טענות המבקשת מטעמי שיהוי מקוממת ויש בה מידה לא מבוטלת של עיוות הדין, נוכח העובדה שהמשיבה נקטה בהליכים לגביית דו"חות אשר ניתנו בין השנים 2004-2006, רק בשנת 2011 (טענות המשיבה כי במהלך השנים נשלחו הודעות על קיום החוב לא הוכחו). מקוממת יותר העובדה כי ההליכים ננקטו, ואף לא הופסקו, על אף שהדו"חות כולם לא נשלחו כלל למשרדי המבקשת אלא לכתובות שגויות ואף לאחר שהמשיבה הייתה מודעת לכך (בהקשר זה יצוין, כי במסגרת הליך אחר, בנסיבות דומות, בוטל, בהסכמת המשיבה, דו"ח, אשר אף הוא נשלח לאותה כתובת שגויה - רח' יפו 8710 בירושלים - ראו ע"א 35744-11-15, החלטה מיום 31.12.2015).
19. טוענת המשיבה כי תשלום חלק מן הדו"חות נשוא הבקשה מהווה הודאה באשמה, ולכן סותר הדבר את הבקשה להישפט בגין העבירות. האם אכן תשלום הקנסות דינו כדין הודאה והשתק ללא סייג? הוראת סעיף 229 (ח) לחסד"פ קובעת:
- "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."
20. אכן, דרך כלל, מי ששילם את סכום הקנס מוחזק כמי שהודה, הורשע ואף נשא את עונשו. לכלל האמור סייגים, כמפורט בהוראות חיקוק זו. העובדה כי חלק מן הדו"חות שולמו על ידי המבקשת עובר להגשת בקשתה להישפט, אין די בה כדי לדחות בקשתה בנסיבותיו הייחודיות של מקרה זה.



- ראשית יודגש, כי הכספים "ששולמו" על ידי המבקשת נגבו על ידי המשיבה במסגרת הליכי גבייה, דהיינו הטלת עיקולים על חשבון הבנק של המבקשת, ולא ישירות באמצעות נציג מטעם המבקשת. מן התכתובות והמסמכים המצורפים עולה, כי שיק שמסרה המבקשת לטובת נציג מטעם המשיבה, במסגרת הליכי עיקול שביצעה, בוטל על ידי המבקשת, לאחר שנודע לה אודות נסיבות קיומו של החוב, וכדי למצות את זכותה לבטל חיוב זה.
21. לא למותר לציין אף את הוראת סע' 229 (ח1) לחסד"פ, לפיה: "בוטלה הודעת תשלום קנס לאחר שהקנס שולם, יוחזר סכום הקנס ששולם". אף מכך ניתן ללמוד אודות האפשרות לבטל חיוב בדבר הודעת קנס לאחר ששולם, בנסיבות מתאימות, כבמקרה שלפניי.
22. לנוכח מכתבו של עו"ד וייסמן, ב"כ המשיבה בתקופה הרלוונטית, המצורף לתגובת המשיבה, והצהרת ב"כ המשיבה בדיון שהתקיים בפניי ביום 19.4.2016 לפיהם דוחות מס' 617 ו- 719 בוטלו, לא מצאתי מקום לדון בהם. בנוגע לדוח מס' 978, לא מצאתי כל התייחסות בתגובתה של המשיבה. על אף זאת, לא מצאתי כל הבדל בינו לבין יתר הדו"חות נשוא בקשה זו ולכן החלטה זו חלה אף עליו.
23. סוף דבר, החלטתי לקבל את הבקשה במלואה מאחר ובהיעדרה של מסירה כדן, העבירות נשוא כלל הדו"חות התיישנו.
24. במקרה דנן, יש טעם בדרישת המבקשת לחייב את המשיבה בהוצאות משפט. סבורני כי ראוי היה שהמשיבה תבחן ביתר רצינות את טענת המבקשת לפיה הודעות הקנס כולן לא נשלחו למשרדיה אלא לכתובות שגויות, ולא תסתמך אך על "חזקת המסירה" הקבועה בדן. שגיאות מסוג זה עלולות להתרחש ולכן דחיית טענה זו, מניה וביה, ללא כל הצדקה, יש בה טעם לפגם. למבקשת, אשר הינה, כאמור, חברה להשכרת כלי רכב, אינטרס מובהק לפנות בבקשה להסבת דו"חות על שם שוכר הרכב ובכך להימנע מתשלום קנס כספי. סבורני, כי אילו הייתה המבקשת מודעת לקיומם של הדו"חות נשוא בקשה זו במועד, דהיינו במסגרת שנת ההתיישנות הקבועה בחוק, היא הייתה פונה מיידית למשיבה בדרישת הסבה כאמור. אין לדרוש זאת ממנה כאשר הדו"חות אינם נשלחים לכתובתה הרשומה ולכן אינם בדיעתי.
25. סוף דבר:
- א. לנוכח האמור, אני מקבל את בקשת המבקשת ומורה על ביטול הדו"חות נשוא הבקשה מחמת התיישנות העבירות. לנוכח האמור, בכול הנוגע להליכים שננקטו לגביית כספים, תפעל המשיבה לפי הוראות הדן.
- ב. אני מחייב את המשיבה בתשלום הוצאות המבקשת, בסך 2,000 ₪.
- ההוצאות יופקדו בקופת בית המשפט תוך 45 יום מהיום, אחרת יישאו ריבית והפרשי הצמדה כחוק. מזכירות בית המשפט תעביר את הכספים למבקשת, על פי פרטים שיימסרו מטעמה.
- המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
- זכות ערעור כחוק.
- ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ו, 05 יוני 2016, בהעדר הצדדים.